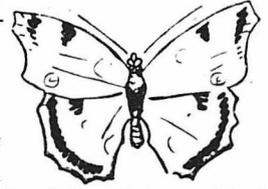
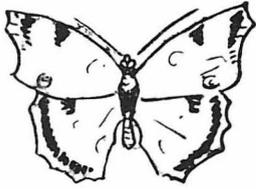

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Βγήκε έξω απ' το παράθυρο του μαζού σαλονιού, απάντησε ο Ρουλταμπιά.

—'Αδύνατον! φώναξε η Ματρένα. Ξεχάσατε ότι το βρήκαμε κλειστό από μέσα;

— Είγε δυνατόν, γιατί κάποιος άλλος, μετά τη φυγή του τόξανά κλεισε πίσω του.

'Η Ματρένα, κυριεμένη πάλι απ' την αγωνία της, φώναξε:

—'Ω! γιατί να μ' εμποδίζετε να δρομήσω έναντιόν του, να ριχτώ πάνω του, την ώρα που άνοιγε την πόρτα... 'Ετσι μόνο θα τον βρέπαμε... 'Ετσι μόνο θα μαθαίναμε!...

—'Όχι... απάντησε ο Ρουλταμπιά. Μόλις άνοιγε τον παραμυζοφόρο, ο άγνωστος θα έβλινε την πόρτα. Μιά στροφή στο κλειδί και θα μās ξέφευγε για πάντα... γιατί θα τον προειδοποιούσατε έτσι ότι τον είχαμε αντιληφθή. Μά έσείς, κυρία, έσείς, άφίνοτας κλειστή την πόρτα που σās ελγα πη να την άνοιξετε, μ' εμποδίζατε να φτάσω εγκαίρως για να δω.

—Μιαρέ άβλιε! Πώς, άφου ξέρατε ότι θαρχόταν, δεν μ' άφησατε έμένα έδω και δεν κατεδίκατε έσείς κάτω για να παραμυζήσετε;

—Γιατί, άν βροσιόμαον έγω κάτω, ο άγνωστος δεν θα έρχόταν... Δεν έρχεται παρά όταν δεν βροσιεται κάτω κανείς.

—'Α! Οι άπόστολοι Πέτρος και Παύλος άς εσπλάχνιστούν μια φραγή γυναίκα σάν κι έμένα! είτε άναστενάζοντας ή στρατηγία. Τι συλλογίζεσαι λοιπόν;... 'Εγώ δεν συλλογίζομαι πειά τίποτε... Μία!... Θέλω να τα μάθω όλα, και σν μόνο τα ξέρεσι δια... 'Ανοιξε το στόμα σου... Σου ξητάω την άλήθεια... 'Ηταν άπεσταλμένος του Κεντρικού Κομμάτου τόν Μηδενόστου!...

—Μα κάρι να ήταν αυτό μόνο! απάντησε ήσυχα ο Ρουλταμπιά.

—'Εσύ, μικρέ μου ντομοβό, όρασίστες να με κάνης τρελλή!... Τι θέλεις να πης με τα λόγια σου: 'Μαζάρι να ήταν αυτό μόνο;

—Μά ο Ρουλταμπιά, χωρίς ν' απάντηση στην έρώτησή της, την φώτισε:

—Τι έκάνατε το ναρκωτικό;

—Το ναρκωτικό;... Το ποτήρι του έγκλίματος;... Το έβλεψα στην κάμαρά μου, μέσ' στο ντουλάπι... εκεί... εκεί...

—'Ε, λοιπόν, κυρία, πρέπει να ξαναπάτε το ποτήρι του έγκλίματος στο μέρος απ' το όποιο το πήρατε...

—'Ε; Έκανε ή Ματρένα μη καταλαβαίνοντας.

—Ναι, πρέπει να ξαναπάτε το ποτήρι στο τραπέζι του στρατηγού. Προηγούμενος όμως πρέπει να χύσετε το δηλητήριο σ' ένα φιαλίδιο και να βάλετε στο ποτήρι νέο ναρκωτικό...

—'Εχετε δίκιο! Τα σκέφτεστε όλα!... 'Αν ο στρατηγός ξυτηήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην ίτομασθή τίποτε και να μπορέση να πη...

—Δεν πρέπει να πη!... τή διέκοψε ο Ρουλταμπιά.

—Τότε για πού λόγο να του ξανατάω το ναρκωτικό;

—'Απόλυτοτα, αγαπητή κυρία... Για να σχηματίση την αντίληψη αυτός που του έφορε το δηλητήριο, ότι άν ο στρατηγός δεν ήπε το ναρκωτικό, όφείλεται μόνο στο ότι δεν θέλησε να πη. Νά νομίση δηλαδή ότι έξάπληξ συμπτώσεως δέν δηλητηρησιάστηκε ο στρατηγός και να μην ύποψιασθή την έπειμέβασίμας... Με καταλάβετε τώρα, κυρία;

—Ναι... ναι... Μά άν ο στρατηγός ξυτηήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θά του πητε ότι του άπαγορεύω να πη. 'Ακούστε άκόμα τί θα κάνετε: Το προί θα χύσετε απ' το άχρηστο και ξεθωριασμένο ναρκωτικό κ' έτσι κανείς δεν θα έχη το δικαίωμα να ξαναφασθή γιατί ο στρατηγός έξακολουθεί να είνε ύγιεστατος.

—Ναι, ναι, μικρέ μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σφόδρ από τόν Βασιλέα Σολομώντα. Και τό μισοκαλάρι με τό δηλητήριο τί θα τό κάνω;

—Θά μου τό φέρετε άμέσως

έδω;

'Η Ματρένα έφυγε και ξαναγίωσε έπειτα από πέντε λεπτά.

—'Ο στρατηγός κοιμάται πάντα, είτε. 'Εβαλα το ποτήρι στο τραπέζι σέ άρκετη ύμωσ άπόστασι, απ' αυτόν, έτσι πού άν το χρειαστή ν' άναγκαστή να με φωνάξη.

—Πολύ καλά. Τώρα, σπρώχτε την πόρτα... Κλείστε την! 'Εχοιμε να μιλήσοιμε...

—Μά άν ξαναγυρίσουν άπό τή σκάλα τής ύπηροεσίας;

—'Αστειέστε; Νομίζου πειά ότι ο στρατηγός είνε δηλητηριασμένος. Είνε ή πρώτη στιγμή γαλήνης που μπορεί να έχη κανείς μέσο στο σπίτι σας...

—Πότε θα πάηης να με κάνης ν' άνατροχιάζω, μικρέ δαίμονα; 'Όστε δεν θα μου πης τό μυστικό!... 'Ο στρατηγός άν τό μάθαινε, θα πέθαινε, πού σίγουρα παρά άν έπαινοε το δηλητήριο!... Μά τί θα κάνοιμε τελοςπάντων μ' αυτή τή Νατάσα; Σέ ρωτάω έσένα, έσένα μόνο...

—Μά άπολύτως τίποτε...

—Πώς; Τίποτε;

—Θά την προσέχοιμε...

—'Α! ναι... ναι...

—Μά θα μ' άφήσετε να την προσέχω έγω μόνο...

—Ναι, να, σου τό ύπόσχομαι... 'Εγώ δεν θα την κοιτάζω πειά ποτέ... Σου τό ύποσέθηκα... Κάνε ότι θέλεις... Γιατί όμως πού άίγω, όταν σου μίλησα για τούς μηδενιστάς, μου είπες: 'Μαζάρι να ήταν αυτοί μονάχα; Νομίζεις λοιπόν ότι ή Νατάσα δεν είνε μηδενιστή κ' αυτή; Διαβάξει δια τα βιβλία τους...

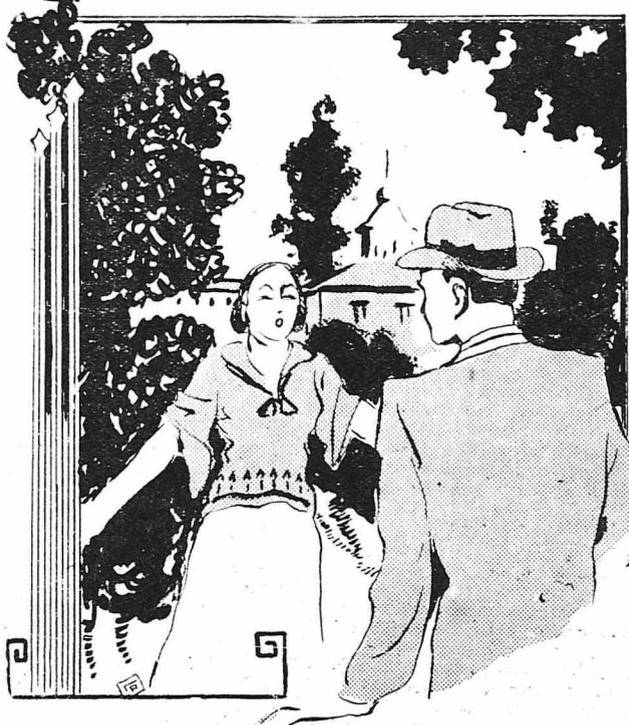
—Κυρία, κυρία, είτε ο Ρουλταμπιά, διαρκώς τή Νατάσα σκεφτόσαστε... Μου ύποσέθηκατε ότι δεν θα την έπιτηρήτε... 'Υποσέθητε μου τώρα ότι δεν θα τή σκεφτόσαστε.

Μά ή Ματρένα, αντί να του απάντηση, τόν ξαναρώτισε:

—Γιατί, γιατί είπες: 'Μαζάρι να ήταν αυτό μόνο;

—Γιατί άν ήταν μονάχα οι μηδενιστά άνακατεμένοι στην ύπόθεσί σας, αγαπητή μου κυρία, τό πράγμα θα ήταν πολύ απλό ή μάλλον θα ήταν άπλο. Νομίζετε λοιπόν πως ένας άγνος μηδενιστής ενδιαφέρεται να σκόση ή βόμβα του μέσο σέ μια άνδοδεση κ' όχι άπουδητες άλλου; Νομίζετε ότι ή βόμβα θα προκαλούσε λιγώτερα άποτελέσματα σκόζοντας μέσα στο δωμάτιο του στρατηγού κ' όχι πειά απ' την πόρτα του; Νομίζετε ότι ένας άληθινός επαναστάτης θα διασκέδαζε να μπαίνη στη βίλλα και να βγάξη καρμιά απ' τό λάτομα της τραπέζιας, για να κρηγή κάτω απ' αυτό τή βόμβα του; Νομίζετε ότι ένας επαναστάτης που θέλει να έδωκε τούς νεκρούς της Μόσχας και που μπορεί να φτάση ως μια πόρτα, πειά απ' την όποια αναπαύεται ο στρατηγός Τροικασόφ, θα διασκέδαζε άνοίγοντας τριές με μια καρμιά για να τραβήξη τό σύρτη και να χύση κατόπιν δηλητήριο στο ποτήρι του στρατηγού... 'Εν' άστειο! 'Αστειότατο!... Θά έοριγνε άπόλυτοτα τή βόμβα του, άδιαφορώντας άν θα τινάζοταν κ' ο ίδιος μαζί με τή βίλλα στον άέρα, άδιαφορώντας άν τόν σνελεψαίβαιον επί τόπου και ύφιστατο κατόπιν τόν πιο μαρτυρικό θάνατο... 'Ετσι κάνουν οι μηδενιστά και δεν ένεργούν σάν ποντικός ξενοδοχείου, γιατί δεν σκεπεί να τόν δηκάνεις, γιατί δεν πρέπει να συλλήφθη έπ' αυτό φώρφω...

—Μά τότε αυτός ο άνθρωπος μπορεί να περιφέρεται έδω νόχτα και μέρα έλεύθερα... είτε ή Ματρένα. Είνε κάποιος φίλος του απιτιού, χωρίς άλλο... Κάποιος που μπαίνει στη βίλλα όποτε θέλει, άφου τόν άνοίγουν το παράθυρο... κάποιος που έρχεται από τή βίλλα Κριστόφρου... 'Ο Βόρς ή ο Μιζάλης!... 'Α! πόσο δυστυχισμένη είμαι!... Γιατί δεν με σκοτώνουν έμένα; Φοβέη!... Νά θέλουν να σκοτώ-

'Αμέσως ή Ματρένα έτρεξε λαχανιασμένη κοντά του...

σουν τὸ στρατηγὸ τους... αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες του... Καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ποῖός;... Τὸ ξέρεις αὐτὸ ἐπὶ, φῶς τῶν ματιῶν μου... Τὸ ξέρεις!... "Ὀχι! "Ὀχι!... Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν... Ξέρετε, κώριε νιομοβοί, δὲν δύνανται νὰ πιστέψω σὲ μιὰ τέτοια φρικαλεότητα... "Ὀχι! "Ὀχι! Μὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ πού πεθάνει τὸ σταυρὸ καὶ πού διαβάζει στὰ βιβλία τῶν καρδιῶν, δὲν πιστεῖω διὰ τὸ Βόρις, ὁ ὁποῖος ἔχει ὠστόσο ἰδέες προχωρημένους, κ' ὁποῖος γράφει στίχους τόσο ἐπαναστατικούς, εἶνε ἱκανὸς γιὰ ἓνα τέτοιο ἐγκλημα... "Ὅσο γιὰ τὸ Μιχάλη, αὐτὸς εἶν' ἓνας τίμιος ἄνθρωπος... Καὶ ἡ κόρη μου, ἡ Νατάσα εἶνε μιὰ τίμια κόρη... Βέβαια τρομεροὺς ἐνδείξεις τοὺς βαρύνουν, μὰ δὲν ὑποτιμᾶζομαι οὔτε τὸ Βόρι, οὔτε τὸ Μιχάλη, οὔτε τὴν πάναγνη καὶ πολυαγαπημένη μου Νατάσα. Νὰ ποῦ εἶνε τὸ βάθος τῆς σκέψεώς μου, τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου... Μὲ κατὰλαβες, μικρὴ ἀγγελε τοῦ Παραδείσου!... "Α! σ' ἔσβηνα χροσάται ὁ στρατηγὸς τῆ ζωῆ του, σ' ἔσβηνα ἡ φωνὴ Ματρένα χροσάται τῆ ζωῆ της... Χωρὶς ἐσένα, αὐτὸ τὸ σπίτι θὰ βρισκόταν μέσα σ' ἓνα φέρετρο!... Πῶς θὰ ξεφίλοιομε ποτὲ τέτοιες ἀποχρεώσεις ἀπέναντί σου!... Δὲν θέλεις τίποτε!... Σ' ἔξοραζώ!... Δὲν μ' ἀκούεις ποιά... Ναι, θὰ εἰμαστε ὅλοι σ' ἓνα φέρετρο. Πέξ μου τί θέλεις. "Ὅλα ὅσα ἔχω εἶνε δικὰ σου!...

—"Επιθυμῶ νὰ κατινίσω μιὰ πίδα!...
—"Α, μιὰ πίδα!... Θέλεις ξανθὸ ἀρωματισμένον καπνὸ ἀπ' αὐτὸν ποὺ ποὺ στέλλουν κάθε μέρα ἀπ' τὴν πόλιν... "Αν σ' ἀρέσει, θὰ σοὺ δώσω τόσο, ὅσο σοὺ φτάνει νὰ κατινίσῃς δέκα χιλιάδες πίπες...
—"Ὀχι, προτιμῶ τὸν γαλλικὸ «Καποράλ»... Καὶ τώρα ποὺ εἶνε τὸ φριλιδιὸ μὲ τὸ δηλητήριο.

—"Νά το! εἶπε ἡ Ματρένα.
Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φριλιδιὸ, Ὁ Ρουλιταπιλ τὸ πήρε, τὸ ἔβλεπε στὴν τσέπη του, σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ εἶπε:
—"Θὰ εὐχηθῆτε ἐκ μέρους μου καλὴ ὁρεξί στον στρατηγὸ. Φεύγω καὶ θὰ ξαναγυρῶ σὲ δύο ὄρες τὸ πολὺ... Προσάνατον νὰ μὴ μᾶθη ὁ στρατηγὸς τίποτε... Πῶς νὰ δῶ κάποιο φίλο μου φαρμακοποιῶ.
—"Υπολογίζετε σ' ἐμένα καὶ ζήνετε γρήγορα γιὰ τὴν ἀγάτη μου. Τὸ αἷμα μου φεύγει ἀπ' τὴν καρδιά μου, ὅταν δὲν βρισκομαι ἐδῶ, μικρὴ ἀγγελε τοῦ Θεοῦ!...

"Ὅταν ὁ Ρουλιταπιλ ἔφυγε, ἡ Ματρένα ἀνέθηκε κοντὰ στον στρατηγὸ. Δέκα φορὲς τουλάχιτο ἡ στρατηγίνα κατέβηκε ἀπὸ γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶχε ξαναγυρῆσει ὁ ρεπόρτερ.
Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ δύο ὄρες, τὸν εἶδε νὰ προβάλλῃ στὴν εἰσοδὸ τῆς βίλλας. Ἀμέσως ἔτρεξε λαχανιασμένη κοντὰ του, ζητώντας του μὲ ἀγωνία νέα.
—"Ἡουζιά! Ἡουζιά! τῆς εἶπε ὁ Ρουλιταπιλ. Ξέρετε τί ἦταν μέσα στο φριλιδιὸ;
—"Ὀχι!
—"Θεοῦ! ἀρσενικὸ. Ἄρκετο γιὰ νὰ σκοτώσῃ δέκα ἀνθρώπους!
—"Παναγία μου! φώναξε ἡ Ματρένα.
—"Σωπάστε καὶ ἄς ἀνέδομοε στον δωματίου τοῦ συζύγου σας...
Ὁ στρατηγὸς Τρεμπασώφ εἶχε ἔξαιρετικὸ κέφι ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Ἦταν ἡ πρώτη νύχτα, τὴν ὁποία πέρασε καλὰ ἀπὸ τότε ποὺ σκότισσε τὴ νεολαία τῆς Μόσχας. Τὸ ἀπέδοσε αὐτὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀγγίξει τὸ ναρκωτικὸ του κ' ἀποφάσισε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, νὰ μῆν τὸ ξαναγγίξῃ ποιά... Ἡ Ματρένα κ' ὁ Ρουλιταπιλ, τὸν ἐνεθάρρυναν σ' αὐτό.

Σὲ λίγο, ἀνέβηκε κ' ἡ Νατάσα, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της. Τὸ προσδοπὸ τῆς ἦταν κορυφωμένο καὶ φαινόταν πῶς δὲν εἶχε περῆσει τόσο καλὰ τὴ νύχτα τῆς ὅσο ὁ πατέρας της. Ὁ στρατηγὸς τῆς ἐπέκλιψε γι' αὐτό.
—"Εἶν' ἀλήθεια, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη. Εἶδα πολλὰ ὄσχημα ὄνειρα.
Ἐσὺ, πατέρα, κοιμήθηκες καλὰ; Πῆρες τὸ ναρκωτικὸ σου;
—"Ὀχι!... "Ὀχι!... Δὲν τὸ ἄγγιξα καθόλου...
—"Ναι, τὸ βλέπω... καὶ ἔκανες πολλὰ καλὰ. Πρέπει νὰ ξαναγυρῆσῃς στον φρουρὸ ἔπινο...
Ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ ἡ Ματρένα, ἔπειτ' ἀπὸ ἓνα κομρὸ νόημα τοῦ Ρουλιταπιλ, ἄρπαξε τὸ ποτήρι μὲ τὸ ναρκωτικὸ κ' ἐπιδεικτικὰ πήγχε καὶ τὸ ἀδειασε στον δωματίου τῆς τουαλέτας, ὅπου εἶβαι μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Νατάσα ἐξακολούθησε νὰ λέη:
—"Θὰ δῆς, πατέρα, ὅτι σὲ λίγο κ' εἶμις θ' ἀρξίσουμε νὰ ζοῦμε ὅπως ὅλος ὁ κόσμος... Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅ' ἀπομακρυνόμενε τὴν ἀστνομία, τὴ φροχτὴ ἀσπνομιά... Δὲν εἶν' ἔτσι, κώριε Ρουλιταπιλ!...
—"Ἐγὼ πάντα τὸ βέβαια αὐτό... Ἐλαίαι ἐντελῶς τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τὴ δεσποινίδα Νατάσα... Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἐντελῶς ἦσιχος τώρα... κ' ἐγὼ θὰ σὰς ἀφήσω ἐπίσης ἦσιχο... Ναι, πρέπει νὰ τελειώσω γρήγορα τὴ δουλειά μου καὶ νὰ ξαναγυρῶ... Ναι, δὲν διατρέχετε πει

κανένα κίνδυνον... Ἐξ ἄλλου, ὁ στρατηγὸς εἶνε καλύτερα κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ξαναβῶ ὅλους σὲ λίγο στὴ Γαλλία... Θέλω μάλιστα νὰ σὰς εὐχαριστήσω τώρα γιὰ τὴν τόσο ἐγκάρδια φιλοξενία σας...
—"Α! μὰ δὲν θὰ φύγετε! Δὲν θὰ φύγετε! φώναξε ἡ Ματρένα.
Κ' ἐτοιμάστικε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ του γιὰ νὰ τὸν ικετεύσῃ νὰ μείνῃ, μὰ μὲ ἓνα βλέμμα τοῦ ὁ Ρουλιταπιλ τὴν κόρρωσε ἀναγρητὴ στὴ θέσι της.

—"Θὰ μείνω καμιά βδομάδα ἀκόμα στὴν πόλιν, ἐξακολούθησε ὁ ρεπόρτερ. Νοίαισα μάλιστα ἓνα δωμάτιο στον «Ξενοδοχεῖο τῆς Γαλλίας». Εἶνε ἀναγκαῖο... Ἔχω πολλὸ κόσμο νὰ δεχτῶ καὶ νὰ ἰδῶ... Ὅσο, θὰ ἔρχομαι κάθε τόσο νὰ σὰς κάνω μιὰ μικρὴ ἐπισκεψί...
—"Ἔστε λοιπὸν ἐντελῶς ἦσιχος; ρώτησε ὁ στρατηγὸς, γιὰ νὰ μ' ἀρίπτετε ὁλομύναχο.
—"Ἐντελῶς ἦσιχος, ἀπάντησε ὁ Ρουλιταπιλ. Κ' ἔπειτα δὲν σὰς ἀρίνω ἐντελῶς μόνο... Σὰς ἀρίνω μὲ τὴ στρατηγίνα καὶ τὴ δεσποινίδα... Μείνετε κ' οἱ τρεῖς ὅπως σὰς βλέτω ἐδῶ... "Ὀχι, ποιά ἀστνομίες...
—"Ἐχει δῆρο! Ἐχει δῆρο!...
Ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ ὁ Ἐρμολάι παρουσάστηκε κ' ἀνήγγειλε ὅτι ἡ αὐτοῦ ἔξοχότης ὁ ἀλλόωρης κώριε Καλιτῶφ ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν στρατηγὸ ἐκ μέρους τοῦ Τσάρου.

—"Πήγανε νὰ δεχτῆς, Νατάσα, τὸν κώριτα, εἶπε ὁ στρατηγὸς, καὶ λέε του ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ κατεβῆ σὲ μιὰ στιγμῇ.
Ἡ Νατάσα κ' ὁ Ρουλιταπιλ κατέβηκαν καὶ βόηκαν τὸν ἀλλόωρη στον μεγάλου σαλόνι. Κίτταξε πρὸς ὄλες τῆς διευθύνσεις, στὰ ἐπιπλά, καὶ φαινόταν πολλὴ ἀνήσιχος.
Προχώρησε πρὸς τὴ νέα κόρη καὶ τῆς ζήτησε νεώτερα.
—"Ὅλα τὰ νέα εἶνε καλὰ, ἀπάντησε ἡ Νατάσα. Ὅλοι μας ἐδῶ εἰμαστε περῆματα. Ὁ στρατηγὸς εἶνε εὐθιμὸς... Μὰ τί ἔχετε, κώριε ἀλλόωρη; Φαίνεστε πάλιν ἀνήσιχος...
Ὁ ἀλλόωρης ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ Ρουλιταπιλ καὶ ρώτησε τὴ Νατάσα:

—"Καὶ τὰ σταφύλια μου;
—"Πῶς; ἔκανε ἐκεῖνη ξαναγιασμένη. Τὰ σταφύλια σας; Ποιά σταφύλια;...
—"Ὅστε δὲν τ' ἀγγίξατε; εἶπε ὁ ἀλλόωρης. Τόσο τὸ καλύτερο. Δὲν ξέρετε μὲ πόση ἀγωνία ἐρχόμενον ἐδῶ! Σὰς ἔφερα χεῖς ἀπὸ τὸ Τσάρκογιε-Σέλο μερικὰ σταφύλια ἀπὸ τὸ κλίμα τῶν αυτοκρατορῶν. Ἄπ' αὐτὰ ποὺ ἀρῶσουν τόσο τὸν στρατηγὸ. Λοιπὸν, σήμερα τὸ πρῶτ' ἔφαθα ὅτι ὁ μικρότερος γιῶδς τοῦ Ντουσέ, τοῦ Γάλλου ἀρχιζυθοποιῦ τοῦ παλατιοῦ, πέθανε γιὰτὶ ἔφαγε ἀπ' τὰ ἰδια αὐτὰ σταφύλια. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε τὴν ἀγωνία μου...
—"Μὰ, ἐξοχότατε, τὸν διέκοψε ἡ Νατάσα, δὲν εἰδαμε καθόλου αὐτὰ τὰ σταφύλια...
—"Α! Ὅστε δὲν σὰς τὰ σεοβίρισιαν ἀκόμα! Τόσο τὸ καλύτερο!
—"Μὰ τὰ κλίματα τῶν αυτοκρατορῶν, ρώτησε ὁ Ρουλιταπιλ, εἶν' ἄσφοστα; ἔχουν φιλολοξίρα;
—"Ναι, καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τῆ σταματήσῃ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Ντουσέ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω πρὶν πλῆνει μόνου τὸ σταφύλια. Ἀστυχρῶς, ἦμιον πολλὸν βιαστικὸς καὶ τὰ πλῆρα ἔτσι ὅπως ἦσαν... Δὲν σκέπτηρα ὅτι τὸ φάρμακο ποὺ ρίχνουν σ' αὐτὰ τὰ σταφύλια γιὰ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὴ φιλολοξίρα, εἶνε τόσο τρομερὸ... Τὸ ἀποκαλοῦν, μοῦ φαίνεται, ποιά...
—"Ποιὸ τοῦ Μπορντό, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε ὁ Ρουλιταπιλ. Καὶ ξέρετε τί εἶνε, ἐξοχότατε, ὁ πολιτὸς τοῦ Μπορντό;
—"Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἀλλόωρης.
Ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ, ὁ στρατηγὸς κατέβαινε τὴ σκάλα, σπηριζόμενος στὰ κἀγκέλια κ' ἀκουμπώντας στὴ Ματρένα Πέτροβνα.
—"Ἐ λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Ρουλιταπιλ, κυτῶζόντας τὴ Νατάσα, ὁ πολιτὸς τοῦ Μπορντό, τὸν ὁποῖο εἶχαν ρίξει στὰ σταφύλια ποὺ φέρατε χεῖς στον στρατηγὸ Τρεμπασώφ, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλου πα ρ ἄ θ ε ι ο ὄ χ ο ἄ ρ σ ε ν ι κ ὸ.
—"Α! Θεέ μου! ἔξοφρόνισε ἡ Νατάσα.
Ὅσο γιὰ τὴ Ματρένα Πέτροβνα, αὐτὴ ἔβγαλε ἓνα ἰσάκωμο ἐπιφράνημα κ' ἄρρησε νὰ τῆς ξεφύρῃ ὁ στρατηγὸς, ὁ ὁποῖος λίγο ἔλιπε νὰ καπῆ τὴ σκάλα ὁλομύναχος.
Ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς αὐτόν, μὰ ἐκεῖνος γελῶισε...
Ἡ Ματρένα, βλέποντας τὸ χαλῶδονο βλέμμα ποὺ τῆς ἔφριξε ὁ Ρουλιταπιλ, δικαιολογήθηκε πῶς εἶχε μιὰ ξαρνητὴ ζῆλη.

(Ἀκολούθει)

—Δὲν εἶν' ἔτσι, κώριε Ρουλιταπιλ; ρώτησε ἡ Νατάσα.

τῆ σταματήσῃ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Ντουσέ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω πρὶν πλῆνει μόνου τὸ σταφύλια. Ἀστυχρῶς, ἦμιον πολλὸν βιαστικὸς καὶ τὰ πλῆρα ἔτσι ὅπως ἦσαν... Δὲν σκέπτηρα ὅτι τὸ φάρμακο ποὺ ρίχνουν σ' αὐτὰ τὰ σταφύλια γιὰ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὴ φιλολοξίρα, εἶνε τόσο τρομερὸ... Τὸ ἀποκαλοῦν, μοῦ φαίνεται, ποιά...
—"Ποιὸ τοῦ Μπορντό, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε ὁ Ρουλιταπιλ. Καὶ ξέρετε τί εἶνε, ἐξοχότατε, ὁ πολιτὸς τοῦ Μπορντό;
—"Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἀλλόωρης.
Ἐκεῖνη τῆ στιγμῇ, ὁ στρατηγὸς κατέβαινε τὴ σκάλα, σπηριζόμενος στὰ κἀγκέλια κ' ἀκουμπώντας στὴ Ματρένα Πέτροβνα.
—"Ἐ λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Ρουλιταπιλ, κυτῶζόντας τὴ Νατάσα, ὁ πολιτὸς τοῦ Μπορντό, τὸν ὁποῖο εἶχαν ρίξει στὰ σταφύλια ποὺ φέρατε χεῖς στον στρατηγὸ Τρεμπασώφ, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλου πα ρ ἄ θ ε ι ο ὄ χ ο ἄ ρ σ ε ν ι κ ὸ.
—"Α! Θεέ μου! ἔξοφρόνισε ἡ Νατάσα.
Ὅσο γιὰ τὴ Ματρένα Πέτροβνα, αὐτὴ ἔβγαλε ἓνα ἰσάκωμο ἐπιφράνημα κ' ἄρρησε νὰ τῆς ξεφύρῃ ὁ στρατηγὸς, ὁ ὁποῖος λίγο ἔλιπε νὰ καπῆ τὴ σκάλα ὁλομύναχος.
Ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς αὐτόν, μὰ ἐκεῖνος γελῶισε...
Ἡ Ματρένα, βλέποντας τὸ χαλῶδονο βλέμμα ποὺ τῆς ἔφριξε ὁ Ρουλιταπιλ, δικαιολογήθηκε πῶς εἶχε μιὰ ξαρνητὴ ζῆλη.